

NEDERL. BURGER XI—NEDERL. MILITAIR XI (6—1).
Zondag 24 Oct. werd op het H. V. V.-veld te 's-Gravenhage de wedstrijd gespeeld tusschen het burger en militaire elftal. Hierboven het militaire elftal. Zittend, le rij, in de bekende volgorde: Van der Wolk, Houtkooper, Buitenweg, Vos, Kant. Middelste rij: Launspach, De Korver, Van der Nagel. Staand: Scheidsrechter Tromp, De Pauw, v. d. Weerd en Van Suchtelen.

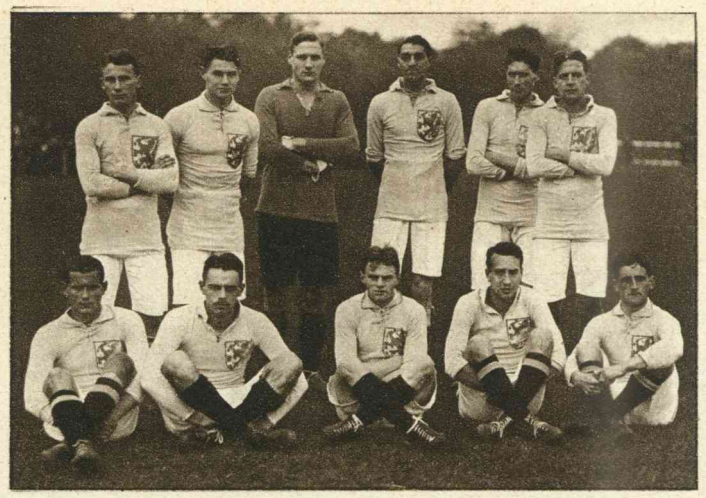
van dit zijn slachtoffer. Doch tegelijk klonk een luide klets. De man, op gansch andere wijze dan verwacht werd op den onbeschoften blik reageerend, had Theodoor een harden klap op de wang toegediend.

Een paniek ontstond, en zulks niet 't minst in den verschrikten geest van Theodoor, die met de beide handen voor het gelaat gedrukt zat te kreunen van pijn. Ik maakte als metgezel van den miskenden hypnotiseur een figuur als een zaag, en had den jonkman gaarne geloosd, indien ik maar iemand in dit zaaltje, ja, in de gansche wereld geweten had, aan wien ik hem in dit uur had kunnen voorstellen, m. a. w. overdoen.

Toen hij wat bijkwam, vroeg ik of hij pijn had.

„Neen, dát niet zoozeer," kermde hij, „dat niet zoozéer . . ."

Tot zoover de herinnering aan mijn vriend Theodoor.

NEDERL. BURGER XI—NEDERL. MILITAIR XI (6—1).
Het Burgerelftal (zie ook foto hiernaast): 1e rij, (v. l. n. r.): Rappard, De Jong, Van Lingen, Japikse, Buwalda. Staand: Denis, Bosschart, Van Hemert, Bouwmeester, N. Bouvy en Maas. (*Foto's Sijes*).

De schrikkelijke Theodoor oefende zich op de andere bezoekers in zijn nabijheid, en ik moest bekennen dat zulks lang niet mis was. De machtige oogen openden zich snel tot wijdsten diaphragma-stand, dan, roef! sprongen de oogleden als afsluiters ervoor. Het was alles nog een spel. Maar straks . . . straks . . .

Tot onze verontschuldiging moet ik hier even inlasschen, dat we intusschen beiden nog ettelijke apéritiefs hadden geplengd.

Daar ging de deur open. Een stevige, gezonde kerel trad binnen. Hij droeg een bril. Onmiddellijk nam Theodoor hem onder vuur; met oogen zoo groot als rijksdaalders fixeerde hij hem. De man bemerkte het, knipte even met de oogen, sloeg ze dan plotseling neer.

„Ik hèb hem," fluisterde Theodoor met opeengeklemde tanden.

De man leek even te aarzelen, keek snel naar de oogen, die hem onafgebroken fixeerden, en trachtte ze te weerstaan. Tevergeefs. Hij moest den blik afwenden. Langzaam stapte hij voort, en werkelijk, ofschoon er nu ook elders plaats voor hem was geweest, hij kwam in de richting van Theodoor. „Daar komt hij. Er is geen ontkomen aan," beet de menschentemmer mij toe.

Nog meer naderde de man, doch zonder op te kijken naar de machtige oogen geschiedde dit. Langzaam maar gewis kwam hij naar den fatalen hypnotiseur.

„Wat zeg je ervan?" fluisterde deze zeer zacht. Ik zei er niets van, met ademlooze spanning tuurde ik naar den gefixeerde, die naderde, naderde, nàderde. Hij was nog slechts een vijftal passen van de machtige oogen verwijderd. Dan nog slechts vier. Drie. Twee. Eén...

„Ziezoo," blies de machtige even zacht als hoovaardig, en gelijk de overwinnaar zijn knie. edelmoediglijk weder van den verslagene licht, zoo lichtte Theodoor als het ware den blik

O. M. DE MUNNICK. † DR. L. v. DOESBURGH †
Te 's-Gravenhage is op den leeftijd van ruim 74 jaar overleden de heer O. M. DE MUNNICK, oud-gouverneur van Sumatra's Westkust. De overledene, die 9 Mei 1841 te Batavia werd geboren, was ridder in de Orde van den Nederlandschen Leeuw. — De heer dr. L. VAN DOESBURGH, een bekend en geacht ingezetene van Heemstede, is aldaar op 78-jarigen leeftijd overleden.

JUBILEUM „EUDOKIA".
Verleden week werd het 25-jarig bestaan herdacht van de Rotterdamsche Ziekeninrichting „Eudokia". Talrijke autoriteiten, o.w. dr. Abr. Kuijper, de burgemeester en diens vrouw, eenige wethouders enz., waren op de vergadering, die ter herdenking van dit jubileum werd gehouden, tegenwoordig. Onze foto geeft een groep der verpleegsters, verbonden aan deze belangrijke instelling. (*V.F.B.*)

„Waarom zeg je 't haar zelf niet?" vroeg juffrouw Betje.

„. . .En dan zeg je haar wat 'n verdriet het je doet, dat je niet altijd voor me kunt blijven zorgen. „De arme jongen," zeg je dan, „wat zal hij het eenzaam hebben als ik weg ben. Hij is net de man om weg te kwijnen als hij niemand heeft om lief te hebben." "

Juffrouw Betje keek eens even naar de omvangrijke figuur van haar broeder en veroorloofde zich een kort sarcastisch lachje.

„Zeg ereis," zei ze scherp, „als je voortgaat met zulken onzin uit te kramen, dan wil ik er niets mee te doen hebben. Laten we nou even gezond praten. Jij wilt Naatje Stuifzand trouwen?"

„Ja!"

„En je hebt geen lèf genoeg om d'r zelf te vragen, omdat je bang bent, dat ze je zal afschepen?"

„J. . a . . a, — zoo ongeveer!" bekende Janus.

„En daarom wil je hebben dat ik af en toe eens bij haar vader aanloop," ging Betje voort, „en een goed woordje voor je doe?" — „Niet te openlijk," merkte Janus op. „Het moet niet in de gaten loopen. Ik zou willen dat je haar geest een beetje beïnvloedde, zonder haar te laten merken . . ."

„Ik zou willen dat je je eigen geest beïnvloedde en zelf je zaakje in orde bracht," viel juffrouw Betje hem in de reden. „Zie je me soms voor een volslagen gek aan?"

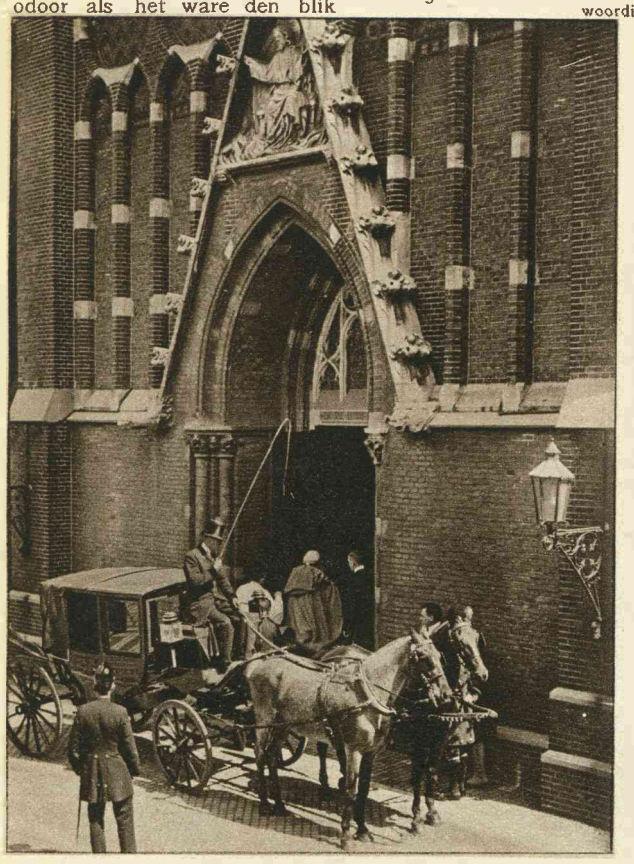
„O, nee, nee!" protesteerde Janus, terwijl hij ostentatief het hoofd schudde. „Ik wou je maar eenige wenken geven."

„Ik heb geen wenken van jou noodig," was het vinnige antwoord, „wat ik noodig heb is . . . ."

Hier hield ze op en keek den kleinen corpulenten man met haar koele oogen aan.

„Wel?" vroeg Janus, met eenigen angst in zijn stem.

Zijn zuster beschouwde hem nog eenige oogenblikken stilzwijgend.

Z. D. H. MGR. AUG. JOS. CALLIER,
Bisschop van Haarlem, Assistent-Bisschop bij den Pauselijken troon, begeeft zich naar de kerk van den Heiligen Jacobus den Meerdere aan de Parkstraat te 's-Gravenhage. Z. D. H. vertoefde een geheele week in de hofstad, om in verschillende kerken het Heilig Vormsel toe te dienen. (*foto v. Tol.*)

Een Miskende Liefdesapostel

DOOR HENKIE

Denk er om, Betje, dat je daar nu niet in huis valt als een dolle koe," zei Janus Huisman tegen zijn zuster, terwijl hij achterover geleund in zijn stoel, de beide duimen in zijn vestzakken stak. „Je zou op die manier alles bederven."

„Ik verzoek je die mooie vergelijkingen maar op jezelven toe te passen," antwoordde juffrouw Betje. „Bovendien weet ik nog niet eens of ik wel ga."

„Je hebt niets anders te doen," ging Janus voort, zonder aan de opmerking van zijn zuster de minste aandacht te besteden, „dan er iederen avond een visite te maken van een halfuur en dan heel vleiend over mij te spreken. Je zult spoedig indruk op haar maken. „Ik kan me niet begrijpen," begin je, „dat mijn broer Janus nog niet getrouwd is. Hij kan aan iederen vinger een vrouw krijgen." "

„Wat 'n schandelijke leugen!" valt Betje oprecht maar oneerbiedig in.

„Dat weet ik nog niet," zegt Janus beleedigd.

„Ik wel!" is het lakonieke antwoord.

„Nou goed, noem 't dan een leugen," stemde Janus toe, „dat beteekent niemendal. In de liefde, evenals in den oorlog, is alles geoorloofd. Je zult je verbeelding een beetje moeten laten werken, als je plan hebt om 't goed te doen."

„Ik heb plan om niets te doen," antwoordde juffrouw Huisman beslist.

„Nou, je gaat er dan heen," ging haar broeder onverstoorbaar voort, „en vertelt haar wat een beminnelijk humeur ik heb."

EEN NIEUW STADHUIS. (*V.F.B.*)
Het nieuwe, onlangs gereedgekomen stadhuis te Heeswijk, gebouwd door den heer Geressen, architect te 's-Hertogenbosch.